

Jeszenszky Zsolt: Valódi és kamunépirtás (1. rész)

2025 július 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM – A radikális iszlámmal szemben a baloldal nem védi meg a zsidóságot.

A magyar jobboldal egy részében – f?leg a szélén – a mai napig létezik még egy alapjaiban téves, önsorsrontó

vonzódás, egy illúzió, egy indokalatlan szimpátia a palesztinok, meg valamelyest úgy általában az iszlám felé. Leginkább az „ellenségem ellensége a barátom” elve alapján. Merthogy az iszlám ellenséges a zsidókkal szemben. Tehát akkor minden, ami iszlám, az szimpatikus – gondolja némi burkolt Szálasi-nosztalgia közepette az egyszeri magyar antiszemita. Akit?l ráadásul lehet, hogy tényleg elvettek valamit a kommunisták, megnyomorították a családját, akár meg is ölték a felmen?it. Kun Béla, Rákosi Mátyás, Ger? Ern?, Apró Antal és az ? örököseik.

De még ilyen súlyos atrocitások sem kellettek. A Juszt Lászlók, Bánó Andrások, Dániel Péterek, Kertész Ákosok, de az Erd?s Péterek, Dés Lászlók is sokat tettek azért, hogy sokak számára úgy, en bloc ellenszenvessé tegyék magukat.

Miközben persze ott van számtalan zsidó honfitársunk (több nevet nem sorolok fel; még valami ellenzéki vadbarom listázással kezdene vádolni), akik mindig is becsületes magyarok voltak, sem minket nem fasisztáztak, sem az országot nem járatták le külföldön olyan hazugságokkal, hogy itt zuhog a barna es?, tombol az antiszemitizmus.

Szóval bármilyen ellenszenvesen is viselkedtek, bármennyire is kiszolgálói, haszonélvez?i voltak a kommunista diktatúrának egyes, történetesen zsidó emberek, és bármennyire is igyekeztek közülük sokan 1990 után is lejáratni a magyar jobboldalt, egyáltalán nem szabad általánosítanunk a zsidókkal kapcsolatban.

Ahogy Dennis Prager amerikai konzervatív politikai és médiaszemélyiség (történetesen ortodox zsidó) kiválóan fogalmazott, amikor volt szerencsém interjút készíteni vele: a hitüket elhagyó zsidók a legveszélyesebbek. Mert Istenben már nem hisznek, de a vallásosságuk örökre megmarad. És mindenféle izmusokban hisznek, amik nevében tönkreteszik a világot, elpusztítanak embereket. Kommunizmus, globalizmus, woke-izmus, klímaizmus stb.

A világ zsidósága azonban jó ideje ébredezik már; New York államban például a zsidók kicsivel több mint 50 százalékban Trumpra szavaztak. És az ébredés már Magyarországra is elért. Számos zsidó honfitársunk – köztük jó pár prominens vezet? is – tisztában van vele, és a nyilvánosság el?tt is elmondja, itthon és külföldön is, hogy egész Európában Magyarországon vannak a zsidók a legnagyobb biztonságban. Itt nem dobják le ?ket az emeletr?l, mint Franciaországban, nem gyújtanak fel zsinagógákat, mint Németországban (meg persze Franciaországban is), nem támadnak rá az utcán kipában járó zsidókra, mint Svédországban.

A létezésükre tör?, ?ket deklaráltan elpusztítani akaró radikális iszlámmal szemben a baloldal egyáltalán nem védi meg a zsidóságot. Épp ellenkez?leg: a muszlim bevándorlók szavazataira hajtanak, az ? kegyeiket keresik. A zsidók csak addig kellettek nekik, amíg politikai célokra lehetett használni ?ket, antiszemitizmust lehetett kiabálni. De most már „iszlamofóbiát” kiabál a baloldal – természetesen szintén politikai céllal.

A valójában semmilyen zsidó hittel, identitással nem rendelkez?, történetesen zsidó származású internacionalista-globalisták (Soros Györggyel az élen) egyáltalán nem reprezentálják a zsidóságot. Az itthon még továbbra is hangos „antiszemitázók”, „barnaes?z?k” is egyre marginalizálódnak. Amikor velük szemben megmutatjuk a másik oldalt, a valóságot, akkor nem csak néhány személyes barátunkról, kiváló zsidó emberekr?l beszélünk. A mai, nemzeti, patrióta jobboldalnak természetes szövetségese a zsidóság. Nem csak azért, mert az iszlám a kereszténységet is ugyanúgy el akarja pusztítani, és Izrael egyfajta el?retolt véd?bástyaként áll az Európát, az egész nyugati kultúrát fenyeget? invázióval szemben. Hanem azért is, mert Izrael maga is egy nemzetállam.

Meg kívánja ?rizni saját kultúráját, és megvédi a határait. Pontosan úgy, ahogy Magyarország. Beenged más etnikumúakat – ha azok betartják a törvényt, elfogadják a zsidó többség kultúráját, hajlandóak alkalmazkodni. És még csak asszimilálódniuk sem kell. Szabadon gyakorolhatják vallásukat. Izraelben közel 1,8 millió muszlim él, a lakosság 18 százaléka. Egy felmérés szerint 55 százalékuk büszke izraeli állampolgár, semmi bajuk Izraellel. (A témában érdekl?d?knek érdemes Tal Oran, Tamer Masudin, Mohammad Kabiya vagy Sophia Kalifa videóit megnézni.) De több százezer arab jár át napi szinten dolgozni Ciszjordániából Izraelbe, és a 2023. október 7-i, Hamász által elkövetett terrortámadás el?tt Gázából is.

És akkor el is érkeztünk a népirtáshoz – más néven genocídiumhoz. Egy szó, ami a túlhasználattól egyre inkább elinflálódik, elcsépeltté válik. Mint a „fasiszta”, a „rasszista” vagy legújabban a „diktatúra”.

A fasiszta- és a rasszistakártyát már évtizedek óta imádja kijátszani a baloldal, nem csak itthon. Amikor elfogynak az érveik (ami, lássuk be, hamar és gyakran bekövetkezik), akkor gyorsan fasisztának vagy rasszistának (esetleg homofóbnak, idegengy?löl?nek, kirekeszt?nek) nevezik a vitapartnert. Egész kis panel-szótáruk van arra, hogy

megbélyegezhessenek bárkit, aki nem ért velük egyet, aki nem engedelmeskedik a liberális kánon el?írásainak. És innent?l kezdve egyb?l gy?ztesnek hirdetik ki magukat. Hiszen egy rasszistával (fasisztával/idegengy?löl?vel/homofóbbal) nem kell, nincs mit vitatkozni. Alacsonyabb rend?, ezért egy derék liberális, egy igazi jó ember szóba sem áll vele. (Tényleg olyan velük vitatkozni, mint galambbal sakkozni. Felborítják a bábukat, majd önelégülten távoznak…)

És igen, az utóbbi id?ben a szótár kiegészült a „diktatúra” szóval is. Ezzel is imádnak dobálózni. Minden héten tüntetnek: a diktatúra ellen. Rengeteg különböz? hírportálon, televízióban, egyéb médiafelületeken panaszkodnak: nincs sajtószabadság. A „diktatúra” szót is teljesen elinflálták. Aki folyton farkast kiabál, az egyre kevésbé vehet? komolyan. És egyikük sem járt, egyetlen napot sem bírna ki Észak-Koreában. A nagy szabadságban és jólétben fogalmuk sincs, mi a diktatúra – de hét pofára óbégatják.

A „népirtás” is egy ilyen elcsépelt szó lett. Amit a tömegkommunikáció els?sorban Izrael és Gáza kapcsán használ. De mi a valóság?
Ma több mint kétmillió arab él Izraelben. 1948-ban, a függetlenségi háború lezárását követ?en kétszázezren voltak. Tízszeres, vagyis 1000 százalékos a növekedés. Ciszjordánia lakossága 1967-ben, az izraeli megszállás idején hatszázezer alatt volt. Ma körülbelül 2,5 millió. Ez 400 százalékos növekedés. Gázának a 2005-ös izraeli kivonuláskor 1,3 millió lakosa volt. Most 2,1. Ez pedig 60 százalékos növekedés kevesebb mint húsz év alatt. Ezek nem egészen a népirtás definíciói…

Mégis, rengetegen bed?lnek a propagandának. A nyugati emberek számára egy komplett valóságot gyártanak le, nemcsak a palesztinok, hanem nemzetközi szervezetek, kormányzati szerepl?k és a média is. A palesztinokat magatehetetlen áldozatként ábrázolják, Izraelt pedig elnyomóként. Az emberben lév? természetes hajlamokra, a gyengébbel szembeni ösztönös szimpátiára apellálnak. A szenved? emberekr?l készült, jól megkomponált képsorok a világ közhangulatát Izrael ellen fordítják. Minden egyes halott gyerek egy óriási médiagy?zelem. De azt nem mutatják, ahogy a Hamász a saját lakosságát él? pajzsként áldozza fel az Izraellel szembeni harcban.

Az érzelmek felülírják a tényeket. Az emberi agy el?bb reagál az érzelmekre, mint a logikára. A vérz? gyerekek, síró n?k, lerombolt házak látványa sokkal inkább meghatja az embereket, mint a statisztikai adatok, tények. A pszichológusok ezt „azonosítható áldozat effektusnak” nevezik. A Hamász ezzel nagyon is tisztában van, és ennek megfelel?en készíti el a médiatartalmakat.

Amelyek gyakran hamisak: korábban már felhasznált képsorokat tartalmaznak, más események, nem pedig izraeli támadások áldozatait mutatják stb. A jelenséget „Paliwood”-nak is nevezik. Utalva arra, hogy Hollywood eszközeihez hasonló módszerekkel fikciókat adnak el az embereknek, er?sen hatva az érzelmeikre.

Egy romhalmazról készült fotó, „Izrael kórházat bombázott” felirattal gyorsabban terjed, mint egy 500 szavas magyarázat arról, hogy a Hamász fegyverraktárat alakított ki a kórház alatt. Mire az igazság kiderül (ha egyáltalán kiderül), addigra a hazugság már masszívan befolyásolta a közvéleményt.

A közreadott számok nem tesznek különbséget polgári áldozatok és terroristák között sem. De továbbra is az „Izraeli csapás végzett 25 civillel” típusú címek uralják a hírfolyamokat – kontextus nélkül. Nem írják meg, hogy például a löveg egy Hamász-parancsnokot célzott, vagy akár egy eltévedt Hamász-rakéta volt.

A Hamász és szövetségesei sikeresen állítják be magukat iszlám terrorista helyett „harcos ellenállóknak”. A progresszívek szótárát is kiválóan használják: gyarmatosítás, bennszülöttek küzdelme, apartheid, népirtás – ezáltal egy hamis morális egyenl?séget húznak egy önmagát védelmez? demokratikus állam és egy annak elpusztítására törekv? terroristacsoportosulás között.

És ez világszerte jól rezonál a társadalmi igazságosság szlogenjeivel indoktrinált fiatal liberálisok között. Annak ellenére, hogy a tények teljes mértékben ellentmondanak: például hogy a Hamász kiáltványa és alapító okirata Izrael teljes elpusztítását és az egész világra szóló dzsihádot hirdeti meg.

Sokan nincsenek tisztában vele, mik a háborúzás szabályai, mi számít legitim katonai célpontnak. Nem tudják, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy egy kórházat vagy iskolát katonai célokra használnak, onnantól az épület elveszíti a nemzetközi jog által védelmezett státuszát.

A Hamász kihasználja ezt a tudatlanságot. Iskolákból l? ki rakétákat, kórházakban és ment?autókban bújnak meg a katonáik, majd pedig Izraelt hibáztatja a válaszcsapás miatt. A jogi és katonai ismeretek hiányában a világ

közvéleménye könnyedén manipulálható, és hitethet? el sok-sok emberrel, hogy Izrael szándékosan támad civil célpontokat és követ el népirtást.

Sajnos van viszont olyan hely a világon, ahol valódi, etnikai alapú népirtás zajlik.

(Err?l lesz szó a második részben két hét múlva.)

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló